

“Είναι δύσκολον να παραμείνουμε ανθρωπinoi άνευ της ελπίδος της αιωνιότητος”

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Εξεδώθει εκ του Οικουμενικού Πατριαρχείου η “Πατριαρχική Απόδειξις επί τω Αγίω Πάσχα” που θα αναγνωσθεί στις εκκλησίες κατά τη Θεία Λειτουργία της εορτής του Πάσχα. “Η παρουσία του πόνου και του θανάτου, όσον απτή και αν είναι, δεν αποτελεί την εσχάτην πραγματικότητα. Αυτή είναι η οριστική κατάργησις του θανάτου. Εις την Βασιλείαν του Θεού δεν υπάρχει πόνος και θάνατος, αλλά ατελεύτητος ζωή”. αναφέρει χαρακτηριστικά ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος.

“Είναι δύσκολον να παραμείνωμεν ανθρωπinoi άνευ της ελπίδος της αιωνιότητος. Αυτή η ελπίς ζη εις την καρδίαν όλων των ιατρών, των νοσηλευτών, των εθελοντών, των δωρητών και όλων των γενναιοφρόνως συμπαρισταμένων εις τους πάσχοντας αδελφούς, με θυσιαστικόν πνεύμα, αυτοπροσφοράν και αγάπην. Μέσα εις την ανείπωτον κρίσιν, αυτοί ευωδιάζουν ανάστασιν και ελπίδα. Είναι οι «Καλοί Σαμαρείται», οι επιχέοντες, με κίνδυνον της ζωής των, έλαιον και οίνον επί τας πληγάς, είναι οι σύγχρονοι «Κυρηναίοι» εις τον Γολγοθάν των εν ασθενείαις κατακειμένων” καταλήγει το μήνυμά του ο Παναγιώτατος μνηνυ.

Διαβάστε αναλυτικά:

Προσφιλέστατοι άδελφοί Ιεράρχαι καί τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

Φθάσαντες τό Άγιον Πάσχα καί γινόμενοι κοινωνοί τής χαρᾶς τής Άναστά-σεως, ύμνοϋμεν τόν πατήσαντα θανάτῳ τόν θάνατον Κύριον τής δόξης, τόν συνα-ναστήσαντα μεθ' έαυτοϋ παγγενή τόν Άδάμ καί άνοίξαντα πᾶσιν ήμϊν παραδείσου τάς πύλας.

Ή λαμπρόφορος Έγερσις τοϋ Χριστοϋ εϊναι ή διαβεβαίωσις ότι κυρίαρχος εϊς τήν ζωήν τοϋ κόσμου δέν εϊναι ό θάνατος, αλλά ό καταργήσας τό κράτος τοϋ θανάτου Σωτήρ, ό γνωριζόμενος τό πρότερον ώς ᾤσαρκος Λόγος, ύστερον δέ ώς ό δι' ήμᾶς, φιλανθρωπίας ένεκεν, σεσαρκωμένος, νεκρωθείς δέ ώς ἄνθρωπος καί άναστάς κατ' έξουσίαν ώς Θεός, ώς ό πάλιν Έρχόμενος μετά δόξης πρός πλήρωσιν τής Θείας Οϊκονομίας.

Τό μυστήριον καί τό βίωμα τής Άναστάσεως άποτελεϊ τόν πυρήνα τής έκκλησιαστικής ζωής. Ή όλόφωτος λατρεία, τά ιερά μυστήρια, ή ζωή τής προσευχής, ή νηστεία καί ή άσκησις, ή ποιμαντική διακονία καί ή καλή μαρτυρία έν τῷ κόσμῳ, όλα άναδίδουν τό ᾤρωμα τής Πασχαλίου εύφροσύνης. Ή ζωή τῶν πιστῶν έν Έκκλησίᾳ εϊναι καθημερινόν Πάσχα, εϊναι «ἄνωθεν χαρά», ή «χαρά τής σωτηρίας», αλλά καί «ή σωτηρία ώς χαρά»[1].

Οϋτω, αϊ άκολουθίαι τής Αγίας καί Μεγάλης Έβδομάδος δέν εϊναι καταθλι-πτικάί, αλλά πλήρεις τής νικητηρίου δυνάμεως τής Άναστάσεως. Εϊς αϋτάς άποκαλύπτεται ότι ό Σταυρός δέν έχει τόν τελευταϊον λόγον εϊς τό σχέδιον τής σωτηρίας τοϋ ἄνθρώπου καί τοϋ κόσμου. Αϋτό προαναγγέλλεται ήδη κατά τό Σάββατον τοϋ Λαζάρου. Ή έκ νεκρῶν έγερσις τοϋ έπιστηθίου φίλου τοϋ Χριστοϋ εϊναι προτύπωσις τής «κοινῆς άναστάσεως». Τό «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου» κορυφοϋται μέ τήν επίκλησιν «Δεϊξον ήμϊν καί τήν ένδοξόν Σου Άνάστασιν». Ένώπιον τοϋ Έπιταφίου ψάλλομεν τό «Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ύμνολογῶ καί τήν Ταφήν Σου, σύν τῇ Άναστάσει». Καί, γεγονυία τῇ φωνῇ, διακηρύσσομεν εϊς τήν Πασχάλιον άκολουθίαν τό αληθές νόημα τοϋ Σταυροϋ: «Ίδού γάρ ήλθε διά τοϋ Σταυροϋ χαρά έν όλῳ τῷ κόσμῳ».

Ή «κλητή καί άγία ήμέρα» τοϋ Πάσχα εϊναι ή άνατολή τής «όγδόης ήμέρας», ή άπαρχή τής «καινῆς κτίσεως», ή βίωσις τής ιδικῆς μας άναστάσεως, τό μέγα «θαϋμα τής έμῆς σωτηρίας»[2]. Εϊναι ή βιωματική βεβαιότης ότι ό Κύριος έπαθε καί ήχθη εϊς θάνατον δι' ήμᾶς καί άνέστη δι' ήμᾶς «προοικονομῶν ήμϊν τήν εϊς άπείρους αϊῶνας άνάστασιν»[3]. Καθ' όλην τήν Πασχάλιον περίοδον ύμνολογεϊται μέ άπαράμιλλον ποιητικότητα τό ανθρωπολογικόν νόημα τής λαμπροφόρου

Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ διάβασις τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τῆς δουλείας εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν, «ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας πρόοδος καὶ ἀνάβασις»[4]. Αὕτῃ ἡ σωτηριώδης ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἐνεργεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς δυναμικὴ προέκτασις τοῦ ἡθους τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ», ὡς συνέργεια μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου, διὰ νὰ καταστῇ οὗτος εἰκὼν τῆς πληρότητος τῆς τελικῆς ἐπιφανείας τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἑσχάτων. Ζῆν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι σημαίνει ἐξαγγέλλειν τὸ Εὐαγγέλιον «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἔμπρακτος μαρτυρία περὶ τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ τῆς προσδοκίας τῆς «καινῆς κτίσεως», ὅπου «ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι»[5].

Ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας συνανά-στασιν δέν ἀρνεῖται τὴν ἐπώδυνον παρουσίαν τοῦ θανάτου, τοῦ πόνου καὶ τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. Δέν ἀπωθοῦμεν τὴν σκληρὰν πραγματικότητα, οὔτε ἐξασφαλίζομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, διὰ τῆς πίστεως, ψυχολογικὴν κάλυψιν ἀπέναντι εἰς τὸν θάνατον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ παρὼν βίος δέν εἶναι ὁλόκληρος ἡ ζωὴ, ὅτι ἐδῶ εἴμεθα «ὁδῶνται»· ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ὅτι πορευόμεθα πρὸς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν. Ἡ παρουσία τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου, ὅσον ἀπτή καὶ ἄν εἶναι, δέν ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην πραγματικότητα. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὀριστικὴ κατάργησις τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει πόνος καὶ θάνατος, ἀλλὰ ἀτελεύτητος ζωὴ. «Πρὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σου», ψάλλομεν, «φοβερός ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις· μετὰ τὸ ἔνδοξον πάθος, φοβερός ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ»[6]. Ἡ πίστις εἰς Χριστὸν δίδει δύναμιν, καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν διὰ νὰ ἀντέχωμεν τὰς δοκιμασίας. Ὁ Χριστὸς εἶναι «ὁ πᾶσαν νόσον ἰώμενος καὶ ἐκ τοῦ θανάτου λυτρώμενος». Εἶναι ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, ὁ ἀποκαλύψας τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ «ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν», ὅτι εἰς τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀνήκει οὐσιωδῶς ἡ φιλανθρωπία Του. Αὕτῃ ἡ εὐκταία φωνὴ τῆς θείας ἀγάπης ἀντηχεῖ εἰς τὸ «θάρσει, τέκνον» τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν παραλυτικόν καὶ τὸ «θάρσει, θύγατερ»[7] πρὸς τὴν αἰμορροοῦσαν, εἰς τὸ «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»[8] πρὸ τοῦ Πάθους καὶ εἰς τὸ «θάρσει, Παῦλε»[9] πρὸς τὸν ἐν φυλακῇ καὶ ἀπειλῇ θανάτου Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν.

Ἡ σοβοῦσα πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ ἀπέδειξε πόσον εὐθραστος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πόσον εὐκόλως τὸν κυριεύει ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπόγνωσις, πόσον ἀδύναμοι ἀποδεικνύονται αἱ γνώσεις καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις του, πόσον ἔωλος εἶναι ἡ ἄποψις ὅτι ὁ θάνατος ἀποτελεῖ ἕν γεγονὸς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἡ λήθη ἢ ἡ ἀπώθησις τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀντιμετώπισις του. Αἱ ὀριακαὶ καταστάσεις ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ διαχειρισθῇ σθεναρῶς τὴν ὑπαρξίν του, ὅταν πιστεύῃ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀνίκητος πραγματικότης καὶ τὸ

άνυπέρβλητον ὄριον. Εἶναι δύσκολον νά παραμείνωμεν ἄνθρωποι ἄνευ τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος. Αὕτῃ ἡ ἐλπίς ζῇ εἰς τὴν καρδίαν ὅλων τῶν ἱατρῶν, τῶν νοσηλευτῶν, τῶν ἐθελοντῶν, τῶν δωρητῶν καὶ ὅλων τῶν γενναιοφρόνως συμπαρισταμένων εἰς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς, μέ θυσιαστικόν πνεῦμα, αὐτοπροσφοράν καὶ ἀγάπην. Μέσα εἰς τὴν ἀνείπωτον κρίσιν, αὐτοὶ εὐωδιάζουν ἀνάστασιν καὶ ἐλπίδα. Εἶναι οἱ «Καλοὶ Σαμαρεῖται», οἱ ἐπιχέοντες, μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἔλαιον καὶ οἶνον ἐπὶ τὰς πληγὰς, εἶναι οἱ σύγχρονοι «Κυρηναῖοι» εἰς τὸν Γολγοθᾶν τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Μέ αὐτὰς τὰς σκέψεις, τιμιώτατοι ἀδελφοί καὶ προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ, δοξάζομεν τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, τοῦ πηγάζοντος ζωὴν ἐξ οἴκειου φωτός καὶ φαιδρύνοντος τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως τὰ σύμπαντα, δεόμενοι Αὐτοῦ, τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, τοῦ παρέχοντος ζωὴν καὶ ἀνάστασιν, ὅπως συγκαταβαίνων, ἐν τῇ ἀφάτῳ Αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, χαρίζεται ἡμῖν τό πολύτιμον δῶρον τῆς ὑγείας καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς ὁδοὺς εὐθείας, διὰ νά καταξιωθῇ ἡ θεοδώρητος ἐλευθερία ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, προτυποῦσα τὴν τελείωσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάνταν πάντων ὑμῶν.

Βαρθολομαῖος

Ἀναγνωσθήτω ἐπ’ ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μετὰ τό ἱερόν Εὐαγγέλιον.

[1] π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν, Ἡμερολόγιον, ἐκδ. Ἀκρίτας Ἀθήνα 2003, σ. 223.

[2] Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Εἰς τό ἅγιον Πάσχα, PG 36, στ. 664.

[3] Γρηγορίου Παλαμᾶ, Εἰς τὴν Ἀνάληψιν, PG 151, στ. 277.

[4] Γρηγορίου Θεολόγου, ὁ.π., στ. 636.

[5] Ἀποκ. κα', 4.

[6] Δοξαστικόν Ἑσπερινοῦ κζ' Σεπτεμβρίου.

[7] Ματθ. θ', 2 καί 22.

[8] Ἰωάν. ιστ', 33.

[9] Πράξ. κγ', 11.